

Bracia, Jask

Jaskółka, czarny sztylet wydarty z piersi wiatru
Nagła smutku kotwica z niewidzialnego jachtu
Katedra ja złowila w sklepienia siec wysoka
I jak smierc kamienna bryła jak wyrok nad prostokat
jaskółka, błyskawica w kosciele obumarłym
tnie jak czarne nozyce lek ktory ja ogarnia
jaskółka siostra burzy żałoba fruwejaca
ona powali ludzi w których sie troska błaka
jaskółka znak podniebny jak symbol nieuchwytna
zbawiona w chłod katedry przeostoja i modlitwa
Nie przetnie białej ciszy pod chmura ołowiana
Lotu swego nie zniży nad łaki złota pamą
Przeraza mnie ta chwila ktora, jej wolnosc skradła
Jaskółka czarny brylant rzucony tu przez diabla
Na wieczne wirowanie na bezszelestna meke
na gniazda nie zaznanie, na przeklinanie piekna
na gniazda nie zaznanie, na przeklinanie piekna
Na wieczne wirowanie i na bezszelestna meke
na gniazda nie zaznanie i na przeklinanie piekna
Na wieczne wirowanie i na bezszelestna meke
na gniazda nie zaznanie i na przeklinanie piekna